

Amb el cor i amb el cap, per una educació que cuidi joves i infants

**Josep Sánchez
Mejias
Eduard Navarro
i Domènech**

Crida per Granollers-CUP

“Invertirem primer en educació, segon en educació, tercer en educació. Un poble educat té les millors opcions en la vida i és molt difícil que l'enganyin els corruptes i mentiders”

Pepe Mujica

Així començàvem la reflexió sobre educació l'abril del 2020 en aquest mateix diari on volíem compartir quines eren per a nosaltres les problemàtiques vinculades al món de l'educació i com s'havien d'entomar en situacions d'emergència com la que iniciàvem en aquells moments. I, malauradament, n'hem de tornar a parlar, ja que molts dels reptes que plantejàvem continuen vigents: infrafinançament de l'educació, segregació escolar molt significativa, bretxa digital i socioeconòmica, poca presència dels espais educatius i culturals de ciutat...

Desgraciadament, no hem aprofitat la crisi de la Covid per replantejar-nos l'educació des d'aquesta perspectiva més àmplia... Vaja, que les administracions no han fet la feina i, per tant, ni Granollers –ciutat educadora– ni tornada a l'escola en condicions òptimes.

GRISSELDA ESCRIGAS

En l'àmbit municipal, poca feina excepte el reforç dels casals d'estiu... Molt poca activitat dels equips, poc suport als centres educatius –per exemples, per fer obres d'adaptació...– i manca d'eines d'intervenció. Com es pot entendre que encara els nostres infants no puguin gaudir de les biblioteques si no és per retornar préstecs? Com es pot entendre que no hi hagi hagut un increment de l'espai públic per al gaudi dels més joves?

I la tornada a l'escola està sent un caos... No hi ha prou seguretat pel que fa a les distàncies, l'ocupació d'espais o les mesures de seguretat... La majoria de centres, a pocs dies de l'inici de curs, no tenen

el reforç de professorat ni material de seguretat, i les ràtios que proclama el Departament d'Educació només se les creu ell... Hi haurà classes de 30 alumnes a l'ESO i 37 a Batxillerat, i en espais que no garantiran la distància de seguretat.

Malgrat això, ben segur que les i els professionals donaran la cara. Tenim clar que ara mateix és molt important retornar a l'escola, però cal fer-ho en les condicions òptimes. De fet, el govern encara no arriba a finançar l'educació tal com diu la llei que s'ha de fer. Però hi serem per garantir les cures de les persones, perquè l'epidèmia (la Covid, la pobresa, la desigualtat...) ha afectat molt més els nostres infants i joves i ens cal que malgrat les polítiques del govern i la classe política una resposta que els i les professionals (mestres, orientadores, educadores socials...) ja van liderar a l'inici de la pandèmia.

Esperem que es passi de la por a l'esperança, que puguem generar alternatives per garantir un futur millor per als nostres petits, on la cura estigui per sobre del currículum, on l'escola més que un pàrquing i una fàbrica sigui entesa com a espai de socialització i aprenentatge. En tot això, ja hem vist que no podem comptar gaire amb les administracions... En canvi, l'aliança de la comunitat amb els i les professionals és fonamental i funcionarà a partir de la confiança i del treball conjunt.

Malgrat massa reptes i poques eines, allà serem. Enfortim el treball comunitari!

BÚSTIA

Els Amics de l'11 i la Diada

Si fem memòria del que passava fa uns anys el dia 11 de setembre, fàcilment arribarem a la conclusió que no era un dia gens destacat. Hom aprofitava que era festiu per fer la darrera escapada a la platja o a la muntanya. Certament, hi havia algun acte institucional i concentracions –en aquells moments, força minoritàries– de caràcter reivindicatiu i independentista. Però per a la majoria era més un dia no laborable que un dia festiu. D'aquesta constatació neix els Amics de l'11, un grup de ciutadans que impulsen una activitat festiva a la Porxada el dia anterior a la Diada, de la mateixa manera que celebrem la vigília de Sant Joan i Nadal. La pretensió és simple: fer de la Diada la jornada que celebra la festa del nostre poble. Així, al llarg de 20 anys hem organitzat actuacions musicals, ball tradicional i participatiu, i el “Pa amb tomàquet de la Diada”, un àpat popular que, passada la festa major amb el trepidant seguit d'actes i amb el retorn a la normalitat, representa un retrobament tranquil amb una bona colla d'amics, coneguts i companys.

El 2020, però, la situació del país és la que és. I tant que tenim ganes de celebrar! I tant que tenim ganes de trobar-nos amb els nostres amics, companys i coneguts! Fa massa dies que no ho podem fer. És clar que ens sentim orgullosos i orgullosos de ser membres d'aquest país. Però, és el millor moment per fer-ho? Som un país inquiet i proactiu, amb ganes d'organitzar actes i de participar-hi, de sortir i trobar-nos al carrer i les places..., però ens diuen els que en saben (metges, epidemiòlegs i experts en salut comunitària) que és millor que ens quedem a casa i evitem els desplaçaments no imprescindibles, per no facilitar la propagació de la Covid-19. Els Amics de l'11 pensem que el millor servei que podem fer és quedar-nos a casa i reservar les ànsies de retrobament per més endavant, quan ho puguem fer amb la seguretat.

Per això aquest any no us convidem al “Pa amb tomàquet de la Diada”. No farem cap sopar a la Porxada ni cap actuació. Però us demanem que no deixeu de celebrar la Diada a casa, amb els vostres.

Obriu una ampolla de cava o de suc de poma, compartiu un tortell o un bon grapat de figues. I fem de l'Onze de Setembre una festa.

Bona Diada a tothom!

**Carles Majuan i Jordi Vila, en nom d'Amics de l'11
Granollers**

Tests a tots els mestres

Estem apunt de començar el curs escolar i estem d'acord que és necessari recuperar la normalitat i que l'escola sigui presencial. Només circumstàncies complicades ho haurien d'impedir i que esperem que no es donin, els pares i els nens necessiten tots que imperi la normalitat. És clau per al bon funcionament i l'inici del curs que abans del 14 de setembre a tots els mestres se'ls faci la prova de la Covid 19 perquè, si un mestre té la Covid, pot encomanar-la, com a mínim, a tots els alumnes de la seva classe i això incrementa molt el risc. No entenc per què fins a data d'avui el Departament d'Ensenyament i el de Sanitat no apliquen el que hauria de ser la mesura prèvia per excel·lència al inici del curs: proves de la Covid 19 a tots els mestres. A què espereu, ja no tenim marge, cal fer aquests test, pel que acabem de dir i sobretot per generar confiança.

**Rosa Martí Conill
Parets del Vallès**

La por et mana?

La pandèmia, la por del contagi, la incertesa de com serà el món, la preocupació de la tornada a les aules i de com seran les relacions socials després del llarg confinament s'amunteguen en les ments de pares, mares, mestres i professors. No podem tenir-ho tot sota control, aquesta lliçó crec que l'hem après tots amb la Covid-19, però podem actuar davant el que sí que se'ns permet i davant el que sí que se'ns ofereix, i triar quin camí seguirem a partir d'ara, el de

la proactivitat o el de la por i la queixa.

La naturalesa, el respirar i aprendre junts està al nostre abast i són la millor recepta anti-Covid, com han demostrat els casals i les colònies d'estiu, i una opció per compensar el confinament dels infants. La socialització perduda es pot accelerar en les convivències, la gestió del temor es pot entrenar amb activitats d'educació emocional, i tornar a riure, cridar i córrer un objectiu per aconseguir junts i com a equip; família i escola. Però per fer tot això haurérem de *ser valents*. Deia Gandhi que “la por mana”. Que això, companys educadors, pares i mares, no ens passi a nosaltres perquè la por és contagiosa, ens paralitza i ens converteix en desconfiats i susceptibles. I ara més que mai hem de contrarestar-ho o la convivència serà dramàtica aquest curs.

Centrem-nos en el que sí que es pot fer, deixem de mirar el que de moment no... i per una vegada siguem els adults exemple d'optimisme, il·lusió, valentia i fortlesa. És ara quan podem ensenyar-ho als nostres fills i alumnes... Ho aprofitarem?

**Cristina Gutiérrez Lestón
Santa Maria de Palautordera**

L'individualisme al futbol

Soc admiradora de Leo Messi pel seu innegable talent futbolístic, però crec que el futbol és molt més que ell. De fet, em sembla que la idolatria cap a Messi és excessiva. Convindria no oblidar que forma part d'un col·lectiu, i que la seva grandesa ha d'estar al servei d'aquest col·lectiu. Les individualitats al futbol sempre tenen data de caducitat mentre que el que és col·lectiu perdura en el temps. Un projecte esportiu mai no ha de sostenir-se en un sol jugador, per molt Messi que sigui, sinó en una bona planificació que construeix un equip competitiu en el qual les individualitats estan al seu servei. Mai al revés.

**Anna Maria Muntada Batlle
Granollers**